

Sygn. akt VI Gz 285/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko: M. B. M. M. D. (...) Spółki Jawnej w E.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt V GCupr 410/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt VI Gz 285/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 15 października 2013 r.

sporządzone w trybie art. 505 (13) § 2 i 3 kpc

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Krośnie stwierdził swą niewłaściwość (pkt I) i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w W., Sądowi Gospodarczemu (pkt II).

Uzasadniając to orzeczenie Sąd stwierdził, iż powód w żaden sposób nie wskazał podstaw właściwości Sadu Rejonowego w Krośnie, podczas gdy pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł między innymi zarzut niewłaściwości miejscowej. Jako podstawę prawną postanowienia Sąd wskazał art. 200 § 1 kpc w związku z art. 30 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Krośnie i zaliczenie kosztów zażaleniowych do kosztów procesu.

Skarżący zarzucił, iż z treści pozwu – wbrew stanowisku Sądu – wynika, że powód domaga się zapłaty należności za zareklamowane obuwie oraz kosztów wydania opinii niezależnego eksperta. Zapłata winna nastąpić na konto bankowe powoda, które znajduje się w banku w S., a którego numer powód podał w wezwaniu z dnia 19 lipca 2012 r. załączonym do pozwu.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie uznał, że jest ono bezzasadne.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał przede wszystkim na okoliczności potwierdzające zasadność pozwu. W żaden sposób powód natomiast nie wyartykułował, że chce skorzystać z właściwości przemiennej i właściwości tej w ogóle nie uzasadnił. Fakt, że fakturze zalegającej w aktach sprawy na karcie 10 oraz wezwaniu do zapłaty zalegającej na karcie 13 wskazano numer rachunku bankowego powoda nie przesądza jeszcze o właściwości Sądu. Pozwany skorzystał z uprawnienia wynikającego z treści art. 202 kpc, co czyni, w świetle powyższego uznanie stanowiska Sądu I instancji za prawidłowe.

Zażalenie jako bezzasadne oddalono na podstawie art. 385 kpc, w związku z art. 397 § 2 kpc.